

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 92.644 van 25 januari 2001
in de zaak A. 66.789/VII-13.997.**

In zake : XXX
die woonplaats kiest bij
Advocaat L. DENYS,
kantoor houdende te 1030 BRUSSEL,
Paleizenstraat 154

tegen

1. de Belgische Staat, vertegenwoordigd
door de Minister van Binnenlandse Zaken,
2. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE VIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van Syrische nationaliteit, op 11 december 1995 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van de Minister van Binnenlandse Zaken van 26 januari 1995 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten en van de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 11 oktober 1995 tot bevestiging van die beslissing;

Gelet op het arrest nr. 61.591 van 10 september 1996 waarbij de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissingen wordt verworpen;

Gelet op het administratief dossier;

Gezien de regelmatig gewisselde memories van antwoord en wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door Eerste Auditeur-afdelingshoofd J. DE COENE;

Gelet op de beschikking van 5 december 1997 die de neerlegging ter griffie van het verslag en van het dossier gelast;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen en gelet op de laatste memorie;

Gelet op de beschikking van 15 december 2000 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 9 januari 2001, datum waarop de zaak wordt uitgesteld tot de terechtzitting van 16 januari 2001;

Gehoord het verslag van Staatsraad L. LAVRYSEN;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat R. LAMRABET die, loco Advocaat L. DENYS verschijnt voor de verzoekende partij, van Advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de eerste verwerende partij, en van Adjunct-adviseur C. VRIJENS, die verschijnt voor de tweede verwerende partij;

Gehoord het andersluidend advies van Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de voornaamste gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. Verzoekster komt op 23 januari 1995 in België binnen en verklaart zich op 26 januari 1995 vluchteling.

1.2. De Minister van Binnenlandse Zaken neemt op 26 januari 1995 de beslissing tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied te verlaten.

1.3. De beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 11 oktober 1995 tot bevestiging van de beslissing van de Minister van Binnenlandse Zaken van 26 januari 1995 tot weigering van verblijf luidt als volgt :

"(...)

Betrokkene werd verhoord op 24 mei 1995 op de zetel van het Commissariaat-generaal, bijgestaan door een tolk die de Arabische taal machtig is, en in aanwezigheid van haar advocaat, Mr. Denijs.

Betrokkene beweert dat zij, op vraag van haar vader, bij haar thuis vergaderingen organiseerde voor de Koerdische Democratische Partij van Irak (PDK-I). Zij zou in november 1993 met deze activiteiten zijn gestart en zou meermaals per maand dergelijke vergaderingen hebben belegd tot zij op 14 oktober door militairen zou zijn gearresteerd. Zij zou tien dagen zijn vastgehouden alvorens hij gebrek aan bewijzen te zijn vrijgelaten. Medio december 1994 zou zij een voorstel tot ontslag uit de Iraakse Baath-partij hebben gekregen en wanneer ze een paar dagen later zou hebben vernomen dat één van de Koerden die bij die vergaderingen aanwezig was door de politie zou zijn opgepakt, besloot ze in januari 1995 om het land te ontvluchten.

Vooreerst kan er worden opgemerkt dat betrokkene nooit zelf actief is geweest bij die Koerdische politieke beweging, ze was niet eens aanwezig bij de vergaderingen. Ook in de periode volgend op haar vrijlating kende zij geen persoonlijke problemen meer.

Als verweer tegen de weigeringsbeslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken haalt betrokkene in het door haar raadsman, Mr. Denijs, opgemaakte verzoekschrift aan dat ze niet zozeer omwille van de arrestatie, in oktober 1994, het land was ontvlucht maar veeleer uit vrees verklikt te worden door de Koerd die eind december 1994 was gearresteerd. Gezien dit gegeven is het opmerkelijk dat betrokkene voor de Dienst Vreemdelingenzaken van dit

gegeven geen melding maakt en dat haar relaas hieromtrent op het Commissariaat-Generaal verward was en niet vrij van tegenstrijdigheden met haar verzoekschrift. Zo verklaart zij in het verzoekschrift dat het haar vader was die haar in december 1994 op de hoogte bracht van die arrestatie en haar hielp onderduiken. Op het Commissariaat-Generaal daarentegen beweert zij in die periode geen direct contact met haar vader te hebben gehad, alles zou via een tussenpersoon zijn verlopen.

Uit wat voorafgaat blijkt dat de aanvraag van betrokkene kennelijk ongegrond is, omdat de vreemdelingen geen gegevens heeft aangebracht dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève. Bijgevolg bevestigt de Commissaris-generaal de verblijfsweigering besloten door de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken op 26 januari 1995.

De Commissaris-generaal meent dat de betrokken vreemdeling in de huidige omstandigheden mag worden teruggeleid naar de grens van het land dat hij ontvlucht is, en waar, volgens zijn verklaring, zijn leven, zijn fysieke integriteit of zijn vrijheid in gevaar zou verkeren.

(...).".

2.1. Overwegende dat de Minister van Binnenlandse Zaken vraagt om buiten de zaak te worden gesteld; dat dit verzoek niet kan worden ingewilligd, daar hij de auteur is van de genomen verwijderingsmaatregel en belast is met de tenuitvoerlegging ervan;

2.2. Overwegende dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen vraagt buiten de zaak gesteld te worden voor zover het beroep de maatregel tot verwijdering van het grondgebied betreft; dat er geen noodzaak is om op die vraag in te gaan nu de Commissaris-generaal de auteur is van de tweede bestreden beslissing en hij wat dat betreft in de zaak moet blijven;

3.1. Overwegende dat verzoekster een enig middel aanvoert tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot bevestiging van de beslissing van de Minister van

Binnenlandse Zaken van 26 januari 1995 tot weigering van verblijf; dat dat middel luidt als volgt :

"A. Wat de tweede aangevochten beslissing betreft.

Enig middel afgeleid uit de Schending van de artikelen 52 en 62 van de vreemdelingenwet van 15 december 1980 en van de uitdrukkelijke motiveringswet van 19 juli 1991.

De Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen motiveert zijn beslissing van 11 oktober 1995 door de volgende overwegingen.

1/ Er is sprake van een ontslag uit de Iraakse Baath-partij.

Welnu, verzoekster is nooit van deze partij lid geweest, wel van de Syrische Baath-partij. Het gaat kennelijk om een verkeerde motivering en schendt aldus de motiveringsplicht.

2/ Verzoekster is nooit zelf actief geweest bij de Koerdische politieke beweging waarvan zij beweert lid te zijn.

In het raam van het onderzoek van de ontvankelijkheid van de asielaanvraag dient de Commissaris-generaal zich ertoe te beperken na te gaan of de asielaanvraag kennelijk ongegrond is.

Welnu, het enkele feit lid te zijn van een verboden partij, gegeven de context in Syrië, maakt dat de asielaanvraag niet kennelijk ongegrond is. Alleen door een onderzoek ten gronde kan uitgemaakt worden of het lidmaatschap van verzoekster bij die partij voldoende is om haar als vluchteling te erkennen.

De betrokken overweging hoort bijgevolg niet thuis in een beslissing over de ontvankelijkheid, doch eventueel in een beslissing ten gronde. Aldus schendt ze artikel 52 van de vreemdelingenwet.

3/ Verzoekster was niet eens aanwezig bij de vergaderingen.

Deze overweging is kennelijk onjuist.

Op bladzijde 3 van de nota's genomen door de jurist van het CGVS, komt de volgende passage voor :

'De moeder was akkoord maar was nooit aanwezig. De taak van betrokkene bestond erin om de mensen te voorzien van eten en drinken. Ze nam nooit actief deel'.

Op te merken valt dat de Commissaris-generaal uit deze beweerde tegenstrijdigheid afleidt dat de asielaanvraag van verzoekster kennelijk ongegrond zou zijn (art. 52 par. 1, 7°), doch niet dat ze bedrieglijk zou zijn (art. 52 par. 1, 2°).

Als conclusie kan gesteld worden dat geen van de motieven van de bestreden beslissing kan weerhouden worden.

Bovendien antwoordt de Commissaris-generaal niet op twee argumenten aangehaald in het dringend beroep, namelijk dat verzoekster Syrië zonder geldig paspoort en bijgevolg onwettig heeft verlaten, waarop sancties staan, en anderzijds dat verscheidene familieleden van verzoekster, ondermeer een zuster en een tante, als vluchteling in België zijn erkend.

In verband met het onwettig verlaten van Syrië terwijl de betrokken persoon verdacht wordt van sympathie voor Irak, zoals hier het geval is, heeft de Vaste beroepscommissie voor vluchtelingen al verscheidene malen geoordeeld (ondermeer 92/040/S56 van 31.01.1992 en 92/040.F80 van 4.03.1992) dat dit voldoende is om als vluchteling erkend te worden. A fortiori is dit feit voldoende om een asielaanvraag ontvankelijk te verklaren. Het niet beantwoorden van dit argument ten gevolge waarvan de asielaanvraag van verzoekster ontvankelijk had dienen verklaard te worden ongeacht alle motieven door de Commissaris-generaal ingeroepen, is een schending van de motiveringsplicht.

In het dringend beroep had verzoekster melding gemaakt van het feit dat verscheidene familieleden van haar, ondermeer een zuster, in België als vluchteling zijn erkend. Daarover is niets terug te vinden in de beslissing van 11 oktober 1995 van tweede tegenpartij. Welnu, dit enkele feit is voldoende om deze beslissing op te schorten omdat de motivering onvoldoende is. Er wordt in dit verband verwezen naar een arrest van de eerste voorzitter van de Raad van State, nr. 51.466 van 1 februari 1995 inzake Negeme Georgis, een aangetrouwde nicht van verzoekster, luidens hetwelk de bestreden beslissing niet uitlegt waarom het enkele feit dat twee broers van verzoekster als vluchteling werden erkend niet voldoende is om de asielaanvraag van verzoekster ontvankelijk te verklaren, hetgeen met zich mee brengt dat de bestreden beslissing onvoldoende is gemotiveerd om te kunnen beschouwen dat de asielaanvraag kennelijk ongegrond is.

Uit het proces-verbaal van 26 januari 1995 blijkt zelfs niet dat er een tolk aanwezig was. Aldus kan de Raad van State niet nagaan of de ambtenaar van de Dienst Vreemdelingenzaken wel degelijk zich heeft kunnen uitdrukken op een verstaanbare wijze met verzoekster en vice versa.

Het is bijgevolg aannemelijk dat het feit dat de nota's genomen door de betrokken ambtenaar onvolledig zijn, hieraan te wijten is.

Verzoekster heeft van zodra dit mogelijk is, namelijk in het dringend beroep, gewag gemaakt van het taalprobleem en heeft daarin uitdrukkelijk voorbehoud gemaakt voor de nota's genomen tijdens het verhoor door de Dienst Vreemdelingenzaken.

Bijgevolg, het feit dat de commissaris-generaal opmerkt dat verzoekster van een belangrijk feit wel gewag maakt tijdens het tweede verhoor doch niet tijdens het verhoor dat eerst plaats vond bij de Dienst Vreemdelingenzaken en ondermeer op grond hiervan besluit dat de asielaanvraag kennelijk ongegrond is, terwijl in tempore non suspecto -daar verzoekster van het proces-verbaal opgesteld door de Dienst vreemdelingenzaken slechts kennis nam na de beslissing van 11 oktober 1995- de aandacht gevestigd was op het taalprobleem en voorbehoud was gemaakt voor de nota's genomen tijdens het eerste verhoor, maakt een kennelijke schending van de motiveringsplicht uit.

* Het relaas omtrent dit punt tijdens het verhoor op het Commissariaat-generaal is verward.

Zulke motivering is te vaag om te beantwoorden aan de verplichting dat een motivering concreet en adequaat dient te zijn.

* Het relaas van verzoekster op dit punt is niet vrij van tegenstrijdigheden.

Verzoekster heeft in december 1994 geen rechtstreeks contact gehad met haar vader, zoals ze verklaard heeft tijdens het mondeling verhoor.

Het is weliswaar juist dat in een Franse vertaling van een tekst door verzoekster in het Arabisch geschreven, het tegendeel wordt beweerd, daar waar gezegd wordt 'mon père m'a tout de suite averti et m'a demandé de me cacher (...); quelques jours plus tard, mon père m'a dit qu'il faut que je fuis la Syrie...'

Het gaat evenwel om een fout in de vertaling, waarvoor verzoekster niet aansprakelijk kan gesteld worden. Er zal van de Arabische tekst van verzoekster een beëdigde vertaling worden gemaakt waaruit deze fout zal blijken.

Ook in het dringend beroep staat dat de vader verzoekster heeft verwittigd, doch de advocaat van verzoekster, die het Arabisch niet beheerst, is voortgegaan op de foutieve Franse vertaling.

Uit zulke bewoordingen afleiden dat verzoekster niet aanwezig was bij de vergaderingen is onjuist. Het ging om haar moeder. Verzoekster moest de deelnemers voorzien van eten en drinken en moest dus noodzakelijkerwijze aanwezig zijn -al was het maar sporadisch- bij de vergaderingen. Welnu, of verzoekster slechts van tijd tot tijd in het lokaal van de vergadering binnentrad, dan wel voortdurend in dat lokaal aanwezig was, is niet pertinent, daar deze nuance voor een veiligheidsdienst die het huis van verzoekster in het oog houdt, onbekend is.

Het gaat bijgevolg om een verkeerde motivering die aldus de motiveringsverplichting schendt.

4/ In de periode volgend op haar vrijlating kende verzoekster geen persoonlijke problemen.

Deze overweging is niet pertinent. Is vluchteling hij die een gegronde vrees voor vervolging koestert. Het is niet nodig dat een vluchteling kort voor het verlaten van zijn land effectief vervolgd is geweest, een gegronde vrees daarvoor is voldoende. Om na te gaan of een asielaanvraag kennelijk ongegrond is, is het aldus voldoende na te gaan of kort voor het verlaten van haar land verzoekster kon menen gegronde vrees voor vervolging te hebben, en of deze mening kennelijk onjuist is of niet. Verzoekster heeft verklaard Syrië verlaten te hebben omdat zij vreesde een tweede keer aangehouden te worden tengevolge van de aanhouding van een deelnemer aan de vergaderingen bij haar thuis, die haar zou kunnen verklikken. Welnu, zulk feit kan niet afgedaan worden als zijnde kennelijk ongegrond in de zin van artikel 52 van de vreemdelingenwet, en de betrokken motivering schendt dan ook deze bepaling.

5/ Verzoekster beweert in het dringend beroep dat ze niet zozeer Syrië verlaat omwille van haar aanhouding gedurende tien dagen in oktober 1994 maar wel uit vrees voor verklikking door de Koerd aangehouden in december 1994, doch van dit laatste feit wordt geen melding gemaakt tijdens het verhoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken; overigens was haar relaas hieromtrent bij het verhoor op het Commissariaat-Generaal verward en niet vrij van tegenstrijdigheden met haar verzoekschrift, daar zij daarin verklaart dat het haar vader was die haar in december 1994 op de hoogte bracht van de aanhouding en haar hielp onderduiken, terwijl tijdens het verhoor bij het Commissariaat-Generaal ze daarentegen beweert in die periode geen rechtstreeks contact gehad te hebben met haar vader daar alles via een tussenpersoon was verlopen.

Ook deze elementen kunnen allen als volgt weerlegd worden :

- * het feit dat verzoekster van dit feit (aanhouding van de Koerd in december 1994) geen melding gemaakt heeft bij het verhoor bij de Dienst vreemdelingenzaken, is te wijten aan het feit dat zij daar geen gebruik heeft kunnen maken van de tolk die ze heeft meegebracht.";

3.2. Overwegende dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in het kader van het dringend beroep de opdracht heeft na te gaan of een verder onderzoek van de erkenningsaanvraag noodzakelijk is, en of de asielaanvrager voorlopig wordt toegelaten tot het verblijf in de hoedanigheid van kandidaat-vluchteling; dat de Commissaris-generaal

voor de vluchtelingen en de staatlozen, na de onontvankelijkheidsbeslissing van de Minister van Binnenlandse Zaken, onderzoekt of de asielaanvrager gegevens heeft aangebracht dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève; dat de Commissaris-generaal in de bestreden beslissing tot het besluit komt dat de aanvraag van verzoekster kennelijk ongegrond is, omdat verzoekster geen gegevens heeft aangebracht dat er, wat haar betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van voormelde Conventie;

Overwegende dat de uitdrukkelijke motiveringsplicht vervat in artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en in artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen tot doel heeft de belanghebbende in kennis te stellen van de redenen waarom de desbetreffende administratieve overheid tot de bestreden beslissing is gekomen zodat hij in staat is te weten of het aangewezen is zich tegen die handeling te verweren met de middelen die het recht hem verschaft; dat uit het verzoekschrift kan worden afgeleid dat aan deze doelstelling werd tegemoet gekomen; dat in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moeten worden vermeld en dat deze afdoende moeten zijn;

Overwegende dat de bestreden beslissing steunt op een aantal motieven; dat de bestreden beslissing vooreerst opmerkt dat betrokkene nooit zelf aktief is geweest bij de Koerdische politieke beweging; dat verzoekster evenwel aangeeft dat zij lid was van dergelijke beweging en betrokken was bij bepaalde vergaderingen ervan die bij haar thuis plaatsvonden,

weze het niet in een actieve, maar in een dienende rol; dat die gegevens niet worden betwist; dat de bestreden beslissing derhalve op te ongenueanceerde wijze stelt dat verzoekster nooit zelf actief is geweest bij de Koerdische politieke beweging; dat het verschaffen te hare huizen van vergaderruimte en voedsel aan militanten bezwaarlijk kan gekwalificeerd worden zoals de bestreden beslissing dat doet; dat de bestreden beslissing vervolgens, in antwoord op het verzoekschrift in dringend beroep, waarin aangevoerd werd dat verzoekster niet zozeer omwille van haar arrestatie in oktober 1994 het land was onvlucht, maar veeleer uit vrees verklikt te worden door de Koerd die eind december 1994 was gearresteerd, aan dit bezwaar voorbijgaat door te stellen dat het opmerkelijk is dat verzoekster van dit gegeven geen melding heeft gemaakt voor de Dienst Vreemdelingenzaken en dat haar relaas daaromtrent op het Commissariaat-Generaal verward was en niet vrij van tegenstrijdigheden met haar verzoekschrift; dat dienaangaande moet vastgesteld worden dat het verhoor op de Dienst Vreemdelingenzaken zeer summier was; dat niet meteen duidelijk is waaruit moet blijken dat haar relaas daaromtrent op het Commissariaat-Generaal verward was en en niet vrij van tegenstrijdigheden; dat er inzonderheid geen tegenspraak valt vast te stellen in wat zij daaromtrent aanvoerde in haar verzoekschrift dringend beroep en in haar verklaringen op het Commissariaat-generaal; dat uit het verzoekschrift dringend beroep inzonderheid niet kan worden afgeleid dat er in december 1994 rechtstreeks en persoonlijk contact was tussen verzoekster en haar vader; dat de verwittiging en de raadgeving waarvan sprake via een tussenpersoon is kunnen gebeuren; dat de bestreden beslissing inderdaad onjuist is in zoverre zij vermeldt dat verzoekster een voorstel kreeg van ontslag uit de Iraakse Baath-partij, daar waar het ging om de Syrische Baath-partij en

vrouwenbeweging; dat met verzoekster moet worden vastgesteld dat de bestreden beslissing niet ingaat op de overige argumenten aangevoerd in het verzoekschrift dringend beroep; dat de bestreden beslissing derhalve niet op afdoende wijze is gemotiveerd; dat het enig middel gegrond is;

3.3. Overwegende dat verzoekster ook een middel aanvoert tegen de eerste bestreden beslissing; dat het niet noodzakelijk is daarover uitspraak te doen; dat de vernietiging van de tweede bestreden beslissing voor gevolg heeft dat de Commissaris-generaal zijn onderzoek van het dringend beroep moet hernemen en opnieuw uitspraak moet doen over de ontvankelijkheid van verzoeksters aanvraag; dat het bevel om het grondgebied te verlaten, vervat in de eerste bestreden beslissing, overeenkomstig artikel 57/11, § 1, derde lid, van de Vreemdelingenwet, tijdens het onderzoek van dit beroep niet kan uitgevoerd worden,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Vernietigd wordt de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen van 11 oktober 1995 tot bevestiging van de beslissing van de Minister van Binnenlandse Zaken van 26 januari 1995 tot weigering van verblijf, aan de verzoekende partij betekend op 12 oktober 1995.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op vierduizend frank, komen ten laste van de tweede verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare
terechtzitting, op vijftwintig januari tweeduizendeen,
door :

de HH.	L. LAVRYSEN,	wnd. kamervoorzitter,
		staatsraad,
	M. MILOJKOWIC,	toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. MILOJKOWIC.

L. LAVRYSEN.